

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 25. 10. 1956, sp. zn. 18 Co 686/56

Číslo: 99/1957

Právní věta:

Jak se určuje odměna advokáta zastupujícího několik osob v téže věci, jestliže jejich nároky nejsou ani solidární ani téže výše.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 25.10.1956

Spisová značka: 18 Co 686/56

Číslo rozhodnutí: 99

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Advokát, Advokátní tarif, Náhrada nákladů

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud civilní v Praze uložil žalovanému, aby na náhradě škody platil žalobkyni Františce S. měsíční důchod ve výši 300 Kčs a žalobkyni Jiřině S. ve výši 400 Kčs. Se zbytkem žalobu zamítl. Dále uložil žalovanému, aby nahradil žalující straně na nákladech řízení 11.656 Kčs. K odůvodnění výroku o náhradě nákladů řízení poukázal na ustanovení § 129 odst. 3 o. s. ř.

Krajský soud ke stížnosti obou žalobkyň změnil výrok o nákladech řízení obsažený v rozsudku lidového soudu tak, že žalovaný je povinen zaplatit na nákladech řízení před soudem první stolice žalobkyni Jiřině S. 7.004,77 Kčs do rukou advokátní poradny.

Odůvodnění:

S hlediska nároku na náhradu nákladů je uvažovat jen to, že žalobkyni Františce S. byl přiznán nárok na rentu 300 Kčs, a Jiřině S. 400 Kčs měsíčně.

Obě žalobkyně byly zastoupeny společným právním zástupcem, advokátem, takže je třeba použít ustanovení § 7 nař. min. sprav. č. 115/1951 Sb., kterým se stanoví sazby odměn za úkony právní pomoci poskytované advokátními poradnami (advokátní tarif). Podle tohoto ustanovení při společném zastoupení dvou nebo více osob náleží za zastoupení druhé a každé další osoby 1/3 odměny, která by za zastoupení druhé a každé další osoby náležela, kdyby nebyly zastoupeny společně; součet všech odměn nesmí však převýšit dvojnásobek nejvyšší odměny.

Toto ustanovení nevzbuzuje pochybnosti, jestliže nároky všech společně zastoupených osob jsou stejně vysoké a jestliže by tedy odměna připadající na každého zastoupeného byla stejná. Pochybnosti však vycházejí, jestliže nároky společně zastoupených osob nejsou stejné, jak je tomu v souzeném případě.

Nejsou správné argumentace, které se vyskytují, že v tomto případě ustanovení § 7 adv. tarifu vůbec nelze použít a že je odměnu počítat zcela samostatně. Takový výklad by vedl k nadměrnému zvyšování odměny za úkony právní moci, čemuž mělo ustanovení § 7 tarifu zabránit. Není také správné stanovisko, že by se nároky měly sečíst, vypočíst konečná odměna, ta pak že by měla být dělena počtem zastoupených a výsledek zvýšen o tolik třetin, kolik je dalších zastoupených. Tato aritmetická náhodnost by při značnější rozdílnosti nároků vedla k nadměrnému skreslování výsledku ať směrem nahoru či dolů.

Není také přijatelný výklad, že rozhoduje pořadí účastníků, jak jsou uvedeni v návrhu na zahájení řízení, protože libovolným ustanovením pořadí by se došlo ke zcela rozlišným výsledkům, což by bylo v rozporu se základními zásadami o odměňování za vykonanou práci.

Správný výklad, jemuž nasvědčuje i věta za středníkem („součet všech odměn nesmí převýšit dvojnásobek nejvyšší odměny“), bude ten, že odměna se vypočte tak, že se nejprve vypočte plná odměna za zastoupení osoby, za jejíž zastoupení by náležela odměna nejvyšší, a že k takto vypočtené odměně se připočítává 1/3 odměny, která by za zastoupení těchto dalších osob náležela, kdyby nebyly zastoupeny společně.

Vyjde-li se z tohoto stanoviska, tvoří východisko pro výpočet odměna za zastupování Jiřiny S., protože té byla přisouzena renta 400 Kčs měsíčně, kdežto Františka S. jen 300 Kčs.

Kapitalisují-li se nároky Jiřiny a Františky S. (§ 4 odst. 2 tarifu), činí nárok Jiřiny S. $400 \text{ Kčs} \times 36$, čili 14.400 Kčs, nárok Františky S. $300 \text{ Kčs} \times 36$, čili 10.800 Kčs.

Ve věci bylo provedeno celkem $21 \frac{1}{2}$ hlavních úkonů. Podle toho činí odměna za jeden hlavní úkon u Jiřiny S. 475 Kčs, čili za $21 \frac{1}{2}$ hlavních úkonů 10.212,50 Kčs, u Františky S. za jeden hlavní úkon 425 Kčs, čili – zatím nezkráceně – za $21 \frac{1}{2}$ hlavních úkonů 9.137,50 Kčs.

Ve smyslu § 7 adv. tarifu je nutno odměnu připadající na Františku S. dělit 3, takže zbývá 3.045,85 Kčs. Sečte-li se částka 10.212,50 Kčs (náklady Jiřiny S.) a částka 3.045,85 Kčs (zkrácené náklady Františky S.) a 400 Kčs hotových výdajů, vychází celková částka 13.658,35 Kčs. To je také celková částka, která oběma žalobkyním měla být přisouzena.

Nároky obou žalobkyň nejsou ovšem solidární. Proto také výrok o nákladech nemůže vyznít solidárně a žalobkyně jsou podle § 134 o nákladech nemůže vyznít solidárně a žalobkyně jsou podle § 134 odst. 2 o. s. ř. oprávněny požadovat náhradu nákladů podle poměru účastenství ve věci. Ježto na řízení se obě žalobkyně podílely stejnou měrou, je pro jejich podíl na náhradě nákladů rozhodným jen poměr jejich účastenství ve věci samé, který možno vyjádřit určitým podílem na předmětu řízení. Ten je v souzené věci vyjádřen poměrem 4 : 3. Toto dělení má také na mysli § 7 věta druhá adv. tarifu.

Podle toho náleží žalobkyni Jiřině S. 7.804,77 Kčs a žalobkyni Františce S. 5.853,58 Kčs. V tomto směru bylo třeba upravit výrok o nákladech řízení, při čemž bylo třeba přihlídnout i k ustanovení § 139 a) o. s. ř.